

Kaçamadığım Kadar Kendimden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Nisan 2024

Bir düş' e düştü yolum düşlerin yangınında yâd ellerde saklı hikâyem ve kalemimle racon kestiğim idam fermanım mademki yazmaya durduğum her şiir.

İçerlek bir hüzün
Yaşam denen martaval
Bense varsa yoksa sevgiyle umutla hemhâl
T/av olmuşken şekli yiten duygular
Ara katında yalnızlığın
Acılar pişekar
Bir o kadar yüreği tırmalar.

Göz hizamda olsan ne ki, sevgili?
Bir kere düşmüşken gözümünden...
Bata çıka yürüdüğüm şu dik yokuş
Ansızın da peyda olan o serkeş tınısı
Yalnızlığın isli yolları
Sisine düşkün değilken şehrin
En azından görünmez kılındığım
Mevsimin
Demi yangın yeri de
Yüreğin külliyesi
Sen gittiğinden beri

İçi dışı bir mademki insanın
İçtimada gök kubbe
Ayıklarken yerin pirincinin taşını
Tastamam emin iken de kendimden
Uyruğu varsın olmasın kalemin
Hele ki aşka zimmetli iken en derinden

Huşu içerisinde d/işlediğim kalem
Çırpı bacaklı bir seyyah
Yolculuğuma eşlik eden
Seferisi aşkın
Tanıklığında Tanrının

Kat iziyim kartlaşan sesi yalnızlığın
Doğaçlama konduğum
Her gün her şiir her yürek
Nemalandığımsa umut
Asla da şaibeli olmayan nice dilek

Gaipten gelense sevincim
Bir o kadar coşkum ve sevgim
Battıkça batası mı gelir sahiden duyguların?
Balta Limanına demir attığım
Yorgun yılların
Kâh nüktesi kâh güftesi

Aşkın şarlayan sesinde
Yiten bir kum tanesi daha kazılı yüreğime
Kalantor gölgelerince son durağı
Elbet beklemedeyim
Beklentisiz sevdiğim kadar
Unutulmuşluğum yedieminde
Hem kendinden emin
Yediverenlerin henüz açmamış goncası iken
Ümitlerim
Konduğum zirvesi şehrin
Yeditepe'sine tav olduğum
Çizilesi bir resim ve işte elimde kalem

Kıymete binmese de neferi iken yüreğinden
Kala kaldığım bir başıma
Hüzünlü tarifesi yolculuğun
Kaçamadığım kadar da kendimden